

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 533 - 534

Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΓ'.

Τηλ. 628.280

15 Ἰανουαρίου 1967 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβλητικὸς ὅσον ποτὲ ἄλλοτε ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς τῶν Θεοφανείων δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς μία ἄνευ προηγουμένη νίκη καὶ θρίαμβος διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὁ πανηγυρικὸς ἑορτασμὸς τῆς λαμπρᾶς ταύτης καὶ ἐπιφανοῦς Δεσποτικῆς ἑορτῆς ἀποτελεῖ ἀπὸ ἐτῶν τὴν πλέον ἐπίσημον ἐκδήλωσιν προσηλώσεως πρὸς τὴν ὑψίστην ἰδέαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὰς αἰωνίου κύρους σεπτὰς παραδόσεις ἐκ μέρους τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἡ πανηγυρική καὶ ὑπέρλαμπρος Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία συμφώνως πρὸς τὸ κατ'ἄριστον πρόγραμμα ἐτελέσθη ἐν τῷ Ναῷ Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς λειτουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Διαυλείας κ. κ. Ἀκακίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Λειτουργῶν Ἀρχιμανδρίτου Στεφάνου Τσίκουρα, τῶν ἱερέων Νικολάου Καλοσκάμη καὶ Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου καὶ τῶν ἱεροδιακόνων Ἐπιφανίου Μαυρουκάκη καὶ Ἀκακίου Πούλου. Ἰδιάζουσιν αἰγλήν καὶ λαμπρότητα προσέδωκεν εἰς τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν ὁ καλλίφωνος χορὸς ἱεροψαλτῶν διευθυνόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Συμεωνίδη καὶ Νικολάου Κουκουλάκη. Ἀλλ' ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ὁ ζήλος τῶν πιστῶν ἔφθασαν εἰς τὸ ζενίθ, ὅταν ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ καταλλήλως καὶ θεοφωτίστως ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας καὶ ἀκατάβλητος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Σταῦρος Καραμῆτσος. Τόσον οἱ ἐνθερμοὶ λόγοι τοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ἀληθείας καὶ τοῦ πατρίου ἑορτολογίου ὅσον καὶ οἱ Δημοσθένειοι μύδροι τοῦ κατὰ τῶν ἀντορθοδόξων καὶ ἀντεθνικῶν λόγων καὶ ἐνεργειῶν τοῦ Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου μετερσίωνον τοὺς εὐσεβεῖς εἰς τὰ λάμποντα πρόσωπα τῶν ὁποίων ἠκτινοβόλει τὸ ὑπερκόσμιον φῶς τῆς ἀμωμότητος καὶ ἀκραιφνοῦς ἡμῶν πίστεως. Ἐὰν ὑπάρχουν στιγμαὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, αἵτινες εἶναι ἀξίαι πολλῶν ἐγκωμίων

καὶ ἐπαίνων καὶ στιγμαί, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ἀπαθανατίζωνται εἰς τὰς χρυσαῖς σελίδας τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος, τότε αἱ στιγμαὶ αὗται τῆς Θεϊας Λειτουργίας τῶν Θεοφανείων θὰ πρέπει νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς θεῖαι, οὐράνιαι, ἁγίαι, ὑπέροχοι, μεγαλειώδεις καὶ ἀνεπανάληπτοι, διότι μόνον αὗται καταξιώνουν τὴν ζωὴν καὶ τῆς δίδουν ἀληθὲς νόημα, οὐσίαν, περιεχόμενον.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θεϊας Λειτουργίας ἐγένετο ἡ ἐκκίνησις τῆς Ἱερᾶς Πομπῆς ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς τὴν 101)2 π.μ. Προεπορεύετο ἡ Φιλαρμονική, εἶποντο νεάνιδες εὐστατεῖς μετ' ἐθνικὰς ἐνδυμασίας ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, ἠκολούθουν τὰ ἐξαπτέρυγα, τὰ λάβαρα καὶ ὁ χορὸς τῶν ἱεροψαλτῶν, ἐν συνεχείᾳ δὲ τὰ ὀρφανὰ κοράσια τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Καλαργύρου μετ' ὁμοιόμορφους ἐνδυμασίας, εἶτα δὲ πεντηκοντάς ἱερέων ἐνδεδυμένων μετ' ἑλπίδα καὶ ὥραϊα ἄμφια.

Τὴν ὅλην πομπὴν ἐπλαισίωνον οἱ ἑγέται τοῦ ἑοῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, ὁ Ἅγιος Διαυλείας κ.κ. Ἀκάκιος καὶ ὁ Ἅγιος Σαλαμῖνον κ.κ. Γερόντιος ἔχοντες ἐν τῷ μέσῳ τὸν Ἀρχιεπίσκ. Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. κ. Αὐξέντιον. Συγκινητικὸν καὶ ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς ἦτο τὸ θέαμα τῆς καθόδου τῆς Ἱερᾶς Λιτανείας πρὸς τὴν θάλασσαν, ὅταν ἤρχισε πίπτουσα ἡ βροχὴ καὶ οὐδεὶς ἐθεάθη ἐγκαταλείπων τὴν ἱερὰν παράταξιν τῶν ὀπλιτῶν τοῦ Κυρίου. Ἐτι συγκινητικώτερον, συγκλονιστικώτερον καὶ ἐντυπωσιακώτερον ἦτο τὸ θέαμα τῆς ἀνθρωποθαλάσσης, ὅτε τελουμένου ἐπὶ τῆς ἐξέδρας τοῦ Ἀγιασμοῦ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν, ἐπεδαινώθη ἡ κακοκαιρία τῆς βροχῆς πιπτούσης κατακλυσμαίως. Καὶ οἱ ἔχοντες ὀμβρέλλας καὶ οἱ μὴ ἔχοντες παρέμειναν ἀκίνητοι εἰς τὰς θέ-

σεις των, ἄνθρωποι εὐλαβεῖς πάσης τάξεως, ἡλικίας καὶ φύλου.

Εἰς τὰς μορφὰς ὅλων ἐζωγραφίζετο ἡ χά-
ρά, τὸ μεῖδιμα τῆς ἱκανοποιήσεως, ἡ εἰρή-
νη τοῦ Χριστοῦ «ἡ π ἄ ν τ α ν ο ὦ ν ὑ π ε-
ρ ἔ χ ο υ σ α».

Εἶχον σχηματίσει οἱ πιστοὶ ὁπαδοὶ καὶ
λάτρες τοῦ πατρίου ἑορτολογίου καὶ τῶν εὐ-
σεβῶν παραδόσεων ἐν «τεῖχος σινικόν»
καὶ ἀδιαπέραστον πέριξ καὶ ἄνωθεν
τῆς ἐξέδρας ἀποδεικνύοντες διὰ τῆς ἀ-
κάμπτου στάσεώς των ταύτης, ὅτι οὐδὲν ἐμ-
πόδιον οὐδὲ τὸ πλέον δυσυπέρβλητον εἶναι ἱ-
κανὸν νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ εἰς τὴν πιστὴν ἐκ-
πλήρωσιν τῶν πρὸς τὸν Θεὸν θρησκευτικῶν
των καθηκόντων. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά,
καθ' ἣν τὰ πιστὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα ἔ-
δειξαν τὸν ἀπαράμιλλον ἡρωϊσμόν, τὴν ἀπρο-
σπέλαστον μαχητικότητα, τὸν ἄφθαστον ζῆ-

λον καὶ τὴν ἀμετακίνητον καὶ σταθερὰν μέχρι
θανάτου ἐμμονὴν εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς ἀληθοῦς
Πίστεως καὶ τὸν σεβασμὸν εἰς τὰς πατρώας
παραδόσεις καὶ τὰ αἰωνόβια ἔθνη τῆς Ὁρθο-
δοξίας.

Οἱ Παλαιοημερολογῖται τὸ ἔχουν ἀποδεί-
ξει ἐμπράκτως καὶ κατ' ἐπανάληψιν, ὅτι γνω-
ρίζουν νὰ ζοῦν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλὰ
καὶ νὰ ἀποθνήσκουν χάριν Αὐτῆς. Τὸ παρελ-
θὸν εἶναι ἀδιάψευστος μάρτυς τῶν χαρasso-
μένων ὀλίγων τούτων γραμμῶν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Πειραιῶς καὶ πολλοὶ ἐκ
τῶν παρακολουθησάντων τὴν ἱερὰν ταύτην τε-
λετὴν οὐδέποτε θὰ λησμονήσουν τὴν γενναιο-
ψυχίαν, τὸ ἀκατάβλητον σθένος καὶ τὴν ἀκα-
τανίκητον καὶ μοναδικὴν εὐλάβειαν τῶν πι-
στῶν τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνων, τὰ ὅποια ὑ-
περάνω παντὸς ἄλλου καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς

Τμήμα τῆς ἱ. πομπῆς μετὰ τὰς εὐστατεῖς νεάνιδας ἐνδεδυμένας μετὰ τοπικὰς ἐνδυμασίας.

ζωῆς των θέτουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ μόνον τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνήκουν εἰς τὴν δραστηρίαν καὶ ἀξιέπαινον ἐπιτροπὴν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἧς ὡς ὑπεύθυνος τῆς δι-
οργανώσεως τῶν τῆς Ἱερᾶς Τελετῆς εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ διευθετήσῃ τὰ πάντα κατὰ τρόπον ἐπισύραντα τὸν θαυμασμόν καὶ τὸν ἔπαινον.

Ἀξιοὶ ἰδιαίτερων ἐπαίνων καὶ τῶν εὐ-
λογιῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἀκάματος ἀγωνι-
στῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁ ἔχων τὸ γενι-
κὸν πρόσταγμα Ἀρχιμ. Μερκούριος Καλο-
σκάμης, ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστῆς τοῦ ἱεροῦ
ἡμῶν ἀγῶνος, κ. Γεώργιος Κόττης, ὁ Νο-
μικὸς Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.
Ἑλλάδος καὶ δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ
κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος, οἱ κ.κ. Γ.Που-
λαντζακίδης, Γ. Γκούμας, Ν. Μενεγάτος,
μέλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. οἱ κ.κ. Στέρ. Κονί-

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος δραχμᾶς	15. —
»	Ἑτησίᾳ	» 30. —
Ἐξωτερικοῦ :	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἑτησίᾳ	» 4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	1

τσας ἐπίτιμος πρόεδρος, Ἀπόστ. Τζοάνος
ἀντιπρόεδρος, Δημοσθ. Γαλίκος, Ἡλίας Ἀγ-
γελόπουλος, Ἀγγελῆς Ἀγγελόπουλος, Σοφο-
κλῆς Ἀναστασιάδης κ.ἄ., οἵτινες ἠγωνίσθη-
σαν καὶ συνετέλεσαν ὅσον οὐδεὶς ἕτερος εἰς
τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῆς Ἱερᾶς ταύτης καὶ
ἀλησμονήτου Τελετῆς.

Τὰ παιδιὰ τοῦ ὀρφανοτροφείου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Διονυσίου Καλαργύρου προπορεύονται
τῆς Ἱερᾶς πομπῆς.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

Η ΘΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΕΝ ΤΗ Κ.Δ.

Μέρος 16ον

Ὁλόκληρος δὲ ἡ Κ.Δ. περιέχει εἰς πλεῖστα αὐτῆς μέρη τὴν διαβεβαίωσιν τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου.

Τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον περιγράφει τὴν ἀπ' ἀρχῆς τῆς γνωριμίας τοῦ Ἰησοῦ μετὰ τῶν Ἀποστόλων τοῦ ἐξέλιξιν τῆς πίστεώς των, ἡ ὁποία ἀρξάμενη ἀπὸ τοῦ θαύματος τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον ἐν Κανᾷ, ὅπου ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, μέχρι τῆς ἐπιφωνήσεως τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου», τὴν ὁποίαν ἀπεδέχθη ὁ Κύριος ὡς τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀληθοῦς πίστεως εἰς τὴν Θεότητά του, διὰ τὴν ὁποῖαν ὑπεσχέθη τὴν αἰώνιον μακαριότητα εἰπόν «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες».

Διὰ νὰ δείξωμεν τὴν ὑπὸ τῶν χιλιαστῶν γενομένην διαστροφὴν τῆς περὶ Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ χριστιανικῆς διδασκαλίας, θὰ προσαγάγωμεν εἰσέτι ἐν χωρίον τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Τίτου 6' 13). Ὡς μᾶς ἐξηγήσουν τὸ σαφέστατον τοῦτο χωρίον τῆς Κ.Δ., ὅπου τόσο φανερῶς κηρύσσει ὁ Ἀπόστολος τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου.

Ἡ Πίστις εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Μετὰ τὰς τόσο σαφεῖς περὶ τοῦ θεματός μας ἀποδείξεις, ἃς ἴδωμεν πῶς παρέλασαν οἱ αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι τῶν Ἀποστόλων μαθηταὶ τὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι εὗρισκόμενοι ἐγγύτατα πρὸς τὸν χρόνον τῆς δημοσίας ζωῆς τοῦ Κυρίου.

Μετὰ τὰς τόσο σαφεῖς περὶ τοῦ θεματός μας ἀποδείξεις, ἃς ἴδωμεν πῶς παρέλασαν οἱ αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι τῶν Ἀποστόλων μαθηταὶ τὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι εὗρισκόμενοι ἐγγύτατα πρὸς τὸν χρόνον τῆς δημοσίας ζωῆς τοῦ Κυρίου.

Οἱ τελετάρχαι Ἀρχιμανδρίται Λογγῖνος, Ἀντώνιος καὶ Μερκούριος, μετὰ τὸν Τ. Σταυρόν ἀνὰ χεῖρας, ὁ ἔχων τὸ γενικὸν πρόσταγμα.

ρίου εἶναι οἱ αὐθεντικώτεροι φορεῖς τῆς διδασκαλίας του παρὰ οἱ κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα καινοφανεῖς ἐρμηνευταὶ τῆς Γραφῆς κατ' εὐφημισμὸν σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν αὐτοκαλούμενοι.

Ὁ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος εἰς τὴν πρὸς Σμυρναίους ἐπιστολὴν του εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς γράφει «Δοξάζων Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θεὸν τὸν ὁσως ἡμᾶς σοφίσαντα» (α', 1).

Εἰς δὲ τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴν του λέγει «ὁ γὰρ Θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν Πατρὶ ὧν μάλλον φαίνεται» (γ', 1).

Εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολὴν του ὁ αὐτὸς Πατὴρ γράφει «ὁ γὰρ Θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ἐκυσοφρήθη ὑπὸ Μαρίας κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ» (ιγ', 2).

Εἰς τὴν σειράν τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων ὑπάρχει σύγγραμμα τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς, ἡ πρὸς Διόγνητον ἐπιστολή, ἐν τῇ ὁποίᾳ διδάσκεται σαφῶς ἡ θεότης τοῦ Κυρίου.

Θὰ παραθέσωμεν ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἥτις ἐλόκληρος εἶναι ὕμνος πρὸς τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὴν δι' αὐτοῦ σωτηρίαν ἡμῶν, ἐλόκληρον τὴν περικοπὴν, διὰ νὰ ἴδουν οἱ χυλίσται πῶς ὑπεδέχθη ἡ ἀμέσως μετὰ τὸν Χριστὸν πρώτη χριστιανικὴ ἐποχὴ τὴν περὶ θεότητος τοῦ Ἰησοῦ διδασκαλίαν. Οὐ γὰρ ἐ-

πίγειον, ὡς ἔφην, εὖρημα τοῦτο αὐτοῖς παρεδόθη, οὐδὲ θνητὴν ἐπίνοιαν φυλάσσειν οὕτως ἀξιοῦσιν ἐπιμελῶς, οὐδὲ ἀνθρωπίνων οἰκονομίαν μυστηρίων πεπίστευνται: 2 ἀλλ' αὐτὸς ἀληθῶς ὁ παντοκράτωρ καὶ παντοκτίστης καὶ ἀόρατος Θεός, αὐτὸς ἀπ' οὐρανῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν λόγον τὸν ἅγιον καὶ ἀπερνήχοντον ἀνθρώποις, ἐνίδρυσε καὶ ἐγκατεστήριξε τὰς καρδίας αὐτῶν, οὐ καθάπερ ἂν τις εἰκάσειεν ἄνθρωπος, ὑπηρέτην τινα πέμψας ἢ ἄγγελον ἢ ἄρχοντα ἢ τινα τῶν διεπόντων τὰ ἐπίγεια ἢ τινα τῶν πεπιστευμένων τὰς ἐν οὐρανοῖς διοικήσεις, ἀλλ' αὐτὸν τὸν τεχνίτην καὶ δημιουργὸν τῶν ὅλων, ὃ τοὺς οὐρανοὺς ἔκτισεν, ὃ τὴν θάλασσαν ἰδίῳ ἔρωι ἐνέκλεισεν, οὐ τὰ μυστήρια πιστῶς πάντα φυλάσσει τὰ στοιχεῖα, παρ' οὐ τὰ μέτρα τῶν τῆς ἡμέρας ὁδῶν ἥλιος εἴληψε φυλάσσειν, ὃ πειθαρχεῖ σελήνῃ νυκτὶ φαίνειν κελύοντι, ὃ πειθαρχεῖ τὰ ἄστρα τῇ τῆς σελήνης ἀκολουθοῦντα ὁδῶν, ὃ πάντα διατέτακται καὶ διώριται καὶ ὑποτέτακται, οὐρανοὶ καὶ τὰ ἐν οὐρανοῖς, γῆ καὶ τὰ ἐν τῇ γῇ, θάλασσα καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ, πῦρ, ἀήρ, ἄβυσσος, τὰ ἐν ὕψει, τὰ ἐν βάθει, τὰ ἐν τῇ μεταξὺ. Τοῦτον πρὸς αὐτοὺς ἀπέστειλεν, 3. ἄραγε ὡς ἀνθρώπων ἂν τις λογίσαιτο ἐπὶ τυραννίδι καὶ φόβῳ καὶ καταπλήξει; (ἐρμ. σημ. ἄραγε αὐτὰ ἐνήργησεν ὡς ἐνεργοῦν οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ τυραννήσῃ, νὰ φοβίσῃ καὶ νὰ καταπλήξῃ;) 4.

Τὰ εὐγενέστατα ὄργανα τοῦ Α' ἀστυνομικοῦ τμήματος Πειραιῶς μὲ δυσκολίαν μεγάλην προσπαθοῦν νὰ συγκρατήσουν τὸν χεῖμαρρον τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ.

Οἰκοδομητικὴ στάσις

ΠΕΡΙ ΟΡΓΗΣ ΚΑΙ ΘΥΜΟΥ

Ὅταν σὲ ἀδικήσῃ κάποιος, σκέψου τὴν κόλασιν, τὴν ὁποίαν θὰ ὑποστῇ καὶ τότε ὄχι μόνον δὲν θὰ ὀργισθῇς, ἀλλὰ καὶ θὰ θαυμάσῃς. Διότι δὲν ὀργίζεται κανεὶς ἐναντίον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος κατέχεται ἀπὸ πυ-

σόμενου (ὄχι), ἀλλ' ἐν ἐπισεικείᾳ καὶ πραύτητι ὡς βασιλεὺς πέμπτων υἱὸν βασιλέα ἐπεμψεν, ὡς Θεὸν ἐπεμψεν, ὡς ἄνθρωπον πρὸς ἀνθρώπους ἐπεμψεν, ὡς σώζων ἐπεμψεν, ὡς πείθων οὐ διαζόμενος (Διόγνητ. ἐπιστ. ζ' 1-4).

Μετὰ τὴν μαρτυρίαν ταύτην τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς τῆς παραλαβούσης ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν τὴν ἀληθῆ του διδασκαλίαν πόσον μωροὶ ἀποδεικνύονται οἱ σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν ἀρνούμενοι τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου;

Θεωροῦμεν ἀρκοῦντα τὰ παρατεθέντα χωρία διὰ τὰ ἀποστομώσωμεν τοὺς ἀρνητάς τῆς ἀληθοῦς πίστεως, ὡς πρὸς τὸ δόγμα τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, ὃ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ρετὸν ἢ ἔχῃ κάποιαν φλεγμονήν, ἀλλὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λυπεῖται καὶ θαυμάζει ἀπὸ εὐσπλαχνίαν καὶ συμπόνειαν. Ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ ὑπερασπίσῃς τὸν ἑαυτὸν σου, τότε σιώπα, καὶ ἐπλήρωσες τὸν ἐχθρόν σου θανάσιμα. Ἄν ὤμωες, διότι ἐθίγῃς, ἀνταποδώσῃς τὰς ὕβρεις, τότε ἀναγκάζεις τοὺς ἀκούοντας νὰ θεωροῦν ὡς ἀληθῆ τὰ λεγόμενα εἰς βάρος σου.

Διὰ τὴν δηλαδὴ ὁ πλούσιος, ὅταν ἀκούῃ, ὅτι εἶναι πτωχός, γελά; Διότι γνωρίζει καλῶς, ὅτι δὲν εἶναι πτωχός. Ἄν λοιπὸν φροντίζωμεν νὰ γελώμεν, ὅταν μᾶς ὕβρίζουν, θὰ παρὰσχωμεν τὴν μεγαλυτέραν ἀπόδειξιν ὅτι ἔχομεν συνείδησιν, ὅτι τὰ λεγόμενα εἰς βάρος μας δὲν εἶναι ἀληθῆ.

Σὲ ὕβρισε κάποιος; Παρακάλεσε τὸν Θεὸν γρήγορα νὰ τὸν εὐσπλαχνισθῇ. Εἶναι ἀδελφός σου· εἶναι μέλος τοῦ σώματός σου. Ἀλλὰ μὲ ἐνοχλεῖ διαρκῶς καὶ περισσότερον, θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς ἴσως. Αἶ, λοιπὸν δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀμειβή σου θὰ εἶναι μεγαλυτέρα. Ἐπειδὴ τὸν ἐπλήρωσεν ὁ διάβολος, δι' αὐτὸ πρέπει πρὸ πάντων νὰ μὴ θυμῶνῃμεν. Μὴν τὸν κατακρίνῃς λοιπὸν καὶ σύ, καὶ μὴ καταρρίψῃς τὸν ἑαυτὸν σου μαζί με ἐ-

Ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους κοπιάσας διὰ τὴν τελετὴν κ. Γ. Κόττης προπορεύεται τῆς Φιλαρμονικῆς.

κεῖνον. Διότι ἔως ὅτου σὺ στέκεσαι ὀρθός, ἡμπορεῖς καὶ ἐκεῖνον νὰ τὸν γλυτώσῃς. "Αν ὅμως καταρρίψῃς τὸν ἑαυτὸν σου μὲ τὸ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃς τὰς ὕβρεις, ποῖος θὰ σᾶς σιμώσῃ πλέον καὶ τοὺς δύο; Ἐκεῖνος, πού εἶναι πληγωμένος; Δὲν θὰ ἡμπορέσῃ, διότι εἶναι πεσμένος χάμω. Μήπως σὺ, ὁ ὁποῖος ἔπεςες μαζί του; Καὶ πῶς θὰ ἡμπορέσῃς νὰ δώσῃς χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν ἄλλον, ἀφοῦ δὲν ἡμπορέσας νὰ βοηθήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου; Τὸν ἐπλήρωσεν ὁ διάβολος· μὴ τὸν πληγώσῃς καὶ σὺ, ἀλλὰ ἐγάλει ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ τῷ τέλους.

Ἐάν λοιπὸν συμπεριφερόμεθα ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, γρήγορα θὰ γίνωμεν ὅλοι ὑγιεῖς. "Αν ὅμως πολεμοῦμεν ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, τότε οὔτε καὶ ὁ διάβολος χρειάζεται διὰ τὴν καταστροφὴν μας. Ἐπαθες πρῶτος σὺ κάποιον κακόν; Κατακρίτεον ὅμως δὲν εἶναι τὸ νὰ πάθῃς κάποιον κακόν, ἀλλὰ τὸ νὰ κάμῃς κακόν εἰς ἄλλον. Μὴ εἶπες δηλαδὴ: Δὲν εἶναι κακόν ἂν ὀδρίσω τὸν τάδε. Ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲν θεωρεῖται σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα, δι' αὐτὸ εἶναι μέγα κακόν. Διότι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν θεωροῦνται σπουδαῖα, εὐχάτως καὶ περιφρονοῦνται, αὐτὰ δὲ πού περιφρονοῦνται, γίνονται μεγαλύτερα, ὅσα δὲ γί-

νονται μεγάλα, κατανοοῦν ἀθεράπευτα.

Νομίζεις λοιπὸν εἰ κανένα κακὸν δὲν κάνεις, ὅταν κατηγορῇς τὸν ἀδελφόν σου; Πῶς τότε τὸν ὀνομάξεις ἀδελφόν; Ἐάν δὲ δὲν εἶναι ἀδελφός σου, πῶς λέγεις: Πάτερ ἡμῶν; Διότι τὸ ἡ μ ὦ ν σημαίνει πολλὰ πρόσωπα. Δὲν ἡμπορεῖ δηλαδὴ νὰ ὀνομάξῃ πατέρα τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει γνῶμην θηρίου καὶ ἐχθρικὴν διάθεσιν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Οὔτε διατηρεῖ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὰ γνωρίσματα τῆς ἀγαθότητος τοῦ ἐπουρανίου Πατρός, ἀλλὰ μεταμορφώθη εἰς θηρίον καὶ ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν θεϊκὴν τοῦ εὐγένειαν.

"Όταν δηλαδὴ ἓνας ἄνθρωπος πηδᾷ ὅπως ὁ ταῦρος, κλωτσᾷ ὅπως ὁ ὄνος, εἶναι μὲν καίμαργος ὅπως ἡ ἄρκτος, ἀρπάξῃ δὲ ὅπως ὁ λύκος, κτυπᾷ ὑποῦλα ὅπως ὁ σκορπιός, εἶναι δὲ πονηρὸς ὅπως ἡ ἀλεπούς, καὶ χρεμετίζει, ὅταν ἐλέπη γυναῖκα, ὅπως ὁ θηλυμανὴς ἵππος, πῶς ἡμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ ὑψώσῃ πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἀρμόζει εἰς υἱόν, καὶ νὰ ὀνομάσῃ τὸν Θεὸν πατέρα του; Τί πρέπει νὰ ὀνομάζεται τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Θηρίον; Ἀλλὰ τὰ θηρία ἔχουν ἓνα μόνον ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα αὐτά:

Εἰς τὴν ἐξέδραν οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν τελοῦντες τὸν Μ. ἁγιασμόν.

ἐνῷ αὐτός, ἀφοῦ συνεκέντρωσεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὅλα τὰ πάθη αὐτά, ἐγινε περισσώτερον ἄλογος ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῷα.

Διότι τὰ μὲν θηρία, μολοῦντι ἐκ φύσεως εἶναι ἀγρία, ὅταν εὗρουν τὴν κατάλληλον μεταχείρισιν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, πολλές φορές γίνονται ἥμερα. Ἐνῷ αὐτός, ἂν καὶ εἶναι ἄνθρωπος, καὶ τὴν φυσικὴν ἀγριότητα τῶν θηρίων μεταβάλλει εἰς τὴν ἀντίθετον πρὸς τὴν φύσιν τῶν ἡμερότητα, ποῖαν θὰ εὕρῃ δικαιολογίαν, ὅταν τὴν ἰδικήν του φυσικὴν πραότητα μεταβάλλει εἰς τὴν ἀντίθετον πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἀγριότητα, καὶ ἐνῷ τὸ ἐκ φύσεως ἀγριον τὸ μεταβάλλει εἰς ἥμερον, τὸν ἑαυτὸν του, τὸν ἐκ φύσεως ἥμερον, τὸν μεταβάλλει εἰς ἀγριον, ἐνῷ ἐξημερώνει τὸν λέοντα καὶ τὸν καθιστᾷ ὑπάκουον, ὁ θυμὸς του τὸν κάμνει ἀγριώτερον ἀπὸ τὸν λέοντα; Καὶ τὸν μὲν λέοντα τὸν ἐξημερώνει καὶ τὸν κάμνει ὡς ἄνθρωπον, ἀδιαφορεῖ δὲ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ὅταν ἀπὸ ἄνθρωπος, γίνεται λέων. Καὶ εἰς μὲν τὸν λέοντα προσδίδει ἰδιότητας, αἱ ὅποιαι ὑπερβαίνουν τὴν φύσιν του, διὰ τὸν ἑαυτὸν του δὲ δὲν διατηρεῖ οὔτε ὅσα ἔχει ἐκ φύσεως.

Ἐάν τίποτε δὲν ἐξομοίωγῃ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν

Θεόν, ὅσον τὸ νὰ συγχωρῇ ὁ ἀδικούμενος ἐκείνους ποὺ τὸν ἀδικοῦν, πόσῃς κολάσεως δὲν εἶναι ἄξιοι ἐκεῖνοι, ποῦ, ὕστερον ἀπὸ ὅλα αὐτά, ὅχι μόνον δὲν συγχωροῦν ἐκείνους ποὺ τοὺς ἠδίκησαν, ἀλλὰ καὶ παρακαλοῦν τὸν Θεὸν διὰ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐχθρῶν των καὶ προσεύχονται εἰς αὐτὸν διὰ τὸ κακὸν των; Καὶ ποῖαν ἐλπίδα σωτηρίας θὰ ἔχουν, ὅταν ἐξοργίζουσιν τὸν Θεόν, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ πρέπει νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ γίνῃ εὐπλαχνος πρὸς αὐτούς, ἐμφανιζόμενοι μὲν μὲ τὸ σχῆμα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖ, ἐκβάλλοντες δὲ φωνὰς θηρίων καὶ στρέφοντες ἐναντίον των τὰ θέλη τοῦ πονηροῦ; Διότι ἐάν δὲν ἀφήνῃς τὴν ὀργὴν σου, τὴν στιγμὴν ποὺ ἔχεις ἀνάγκη εὐπλαχνίας, ἀλλὰ τὴν διατηρεῖς ζωντανήν εἰς τὴν ψυχὴν σου, μολοῦντι γνωρίζεις ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον στρέφεις τὸ ξίφος ἐναντίον σου, πότε θὰ ἡμπορέσῃς νὰ γίνῃς φιλόανθρωπος;

Ἐποῦδες κάποιον κακὸν καὶ θέλεις νὰ τιμωρήσῃς ἐκείνον ὁ ὁποῖος σὲ ἐβλάψεν; Σὺ εὐεργέτησέ τον καὶ τὸν ἐτιμώρησες. Διότι ἐάν μὲν τοῦ ἀναποδώσῃς τὰ ἴσα, ὅλοι θὰ κατηγορήσουν ἐξ Ἰσοῦ καὶ ἐσένα καὶ ἐκεῖνον· ἂν ἡμῶς φανῇς ἀνεκτικός, ἐσένα μὲν θὰ χειροκροτήσουν καὶ θὰ σὲ θαυμάσουν, ἐκείνον δὲ θὰ τὸν κατηγορήσουν.

Ποῖον δὲ κακὸν ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ μέγα!

Ψαλλομένου τοῦ Μ. ἁγιασμοῦ ἤρχισε νὰ βρέχῃ ἀλλ' οἱ πιστοὶ μένουν ἀσάλευτοι εἰς τὰς θέσεις των.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου

Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος	1.000
Κονίνα Καταπόδη (Πετρούπολις)	500
Ἀνώνυμος	50
Θεοφάνης Πάτσης (Θεσ) νίκη)	3.000
Οἶκον. Στυλιανὸς Μουσᾶς (Θεσ) κη)	100
Ἰωάννης — Μαρία κλπ.	200
Διάφοροι ἐκ Πετρούπολεως	220
Ἀναστ. Μιχαλόπουλος (Αἴγιον)	1.500
Νόνα Μοναχή (Ν. Ἰωνία)	1.000
Ἱερομ. Σάββας Δαμιηλάτης	300
Ἀνώνυμοι	100
Ἀρχ. Καλλίνικος Χανιώτης	200
Δαμιανὸς (Δισκ. εἰς τὴν πανήγυριν)	450
Δημ. Τσουτσουλόπουλος	100
Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	100
Ἑλένη	100
Ἀρχιμ. Κυπριανὸς Θεοδοσίου	1.000
Μαρία Κριμέζη (Πετρούπολις)	500
Τ. Μονή Ἀγ. Παντελεήμονος (Πετρ.)	150
Σοφία (Πετρούπολις)	550
Ἱερομ. Ἀκάκιος (Μόντρεαλ)	1.645
Ἑλένη Κελέκη (Πετρούπολις)	200
Ἐλευθερία Ἀβραμίδου (Πειραιεὺς)	365
Χριστίνα Χιώτου (Ἀφράτη - Χαλκίδος)	150
Δὶς Αἰκατ. Μαρκουλάκη	100
Ζήσης Σαμαρᾶς (Χαλκίς)	200
Σπυρ. Εὐθ. Βλάχος (Χολαργὸς)	2.000
Ἀνώνυμοι	350
Λ. Ντ. (Σανατόριον Λαμίας)	50
Πέτρος Ἀβραάμ (Ἀγ. Ἰνέσμα Σερρών)	750
Τριανταφυλλῖα (προσκυν.)	100
Ἀνώνυμος	500
Δισκοφ. Ἱ. Παρθ. Ἀγ. Τριάδος (Μενδενίτσα)	294
Διονυσία Κωστολάκη (Θεσ) νίκη)	50
Μοναχὸς Ἀχιλλεῖος (Ἀγ. Ἄννα - Ἀθῶ)	1.000
Διάφοροι Ἱ. Ν. Τσακού καὶ Ν. Ἡρακλ.	1.100
Ἀνώνυμοι	400
	20.374

Μέσω πρωθ. Μιχαὴλ Σαββοπούλου

Πρωθιερ. Μιχαὴλ Σαββόπουλος (Δράμα)	400
Δισκ. Ἱ. Ν. Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν (Δράμα)	110
Πρωθιερ. Μιχαὴλ Σαββόπουλος (Δράμα)	120
Παναγ. Σαχπάκης (Δράμα)	120
Εὐαγγελία Κιουλῆ (Δράμα)	50
Ἰωάν. Παπακωσταδῆς (Δράμα)	500
	1.300

Μέσω Ἡλ. Βούγια (Προέδρου Λαμίας)

Δισκ. Ἱ. Ν. Ἀγ. Σπυρίδωνος (Λαμίας)	2.487
Πέτρος Ρέλλιας	100
Μπέκος Ἀπόστολος (Λαμίας)	50
Βλαχογιώργος Ἀπόστολος (Λαμίας)	50

Ἀνώνυμος (Λαμίας)	100
Δημιουλᾶς Ἀθανάσιος (Λαμίας)	50
	2.837

Μέσω τοῦ διαχειριστοῦ

Κυρία Δ. Κ.	500
Ἀναστάσιος Παλαιολόγου	500
Ἀνώνυμος	1.000
Ἑλένη Παπακυριακοῦ	500
Δριμυλίτης Νικόλαος	100
Ἑλένη Τζούλα	100
Χρήστος Κοντογιάννης	200
Ἰω. Μιχόπουλος	1.000
	3.900

Δισκοφορίαι τῶν ἐκκλησιῶν

Δισκ. Ἱ. Ν. Ἀγ. Παύλου (Πειραιῶς)	550
Δισκ. Ἱ. Ν. Ἀγ. Φανουρίου (Γλυφάδας)	265
Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Πειραιῶς)	700
» » Ἀγ. Φιλοθέης (Ἀθηνῶν)	1.035
» » Γλυκοφιλούσης (Περισσοῦ)	600
» » Ἀγ. Νικολάου (Μενιδίου)	514
» » Εὐαγγελιστρίας (Κορυδαλλοῦ)	1.034
» » Ἀγ. Γεωργίου (Ταμπουρίων)	220
» » Ἀγ. Αἰκατερίνης (Πατησίων)	1.542
» » Ἀγ. Τριῶν Παρθένων (Βοτανικοῦ)	620
» » Ἀγ. Παρασκευῆς (Μοναστηράκι)	1.210
» » Ἀγ. Σπυρίδωνος (Λαμίας)	407
» » Ὑπαπαντῆς (Μαρκοπούλου)	930
» » Παναγ. Μυρτιδιωτίσσης (Ἡλιούπ.)	709
» » Ἀγ. Θεοδώρων (Ν. Σμύρνης)	1.600
» » Μεταμορφώσεως (Αἰγάλεω)	180
» » Ἀγ. Ἀχιλλεῖου (Γούδας)	559
» » Ταξιαρχῶν (Ν. Ἐλευσίνας)	575
» » Εὐαγγελιστρίας (Γαλάτσι)	300
	14.350

Μέσω διαχειριστοῦ

Ἀγνωστος	50
Α. Χ. (Ἡράκλειον Κρήτης)	500
Ἀγνωστος	1.000
Δημ. Γιαννίσης	1.000
	2.550

Μέσω διαχειριστοῦ

Ἀγγελικὴ Σαμοθράκη	100
Ἀγνωστος	200
Ἀρχιμ. Δανιὴλ Μπούρας	100
	400

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Τοιαῦτα εἶναι ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἀγιότης. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν Α' Τιμ. 3, 2 — 3 λέγει «Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτος εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν, μὴ πάροινον, μὴ πλήρτην, μὴ αἰσχροκερδῆ, ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον».

Ἀνεπίληπτον: Ἡ λέξις ἀνεπίληπτος σημαίνει τὸν ἄμειπτον, τὸν ἔχοντα βίον καθαρὸν. Ὁ Κύριος (Ματθ. 5, 14) παραβάλλει τὸν ἐπίσκοπον πρὸς πόλιν «ἐπάνω ὅρους κειμένην» καὶ μὴ δυναμένην διὰ τοῦτο νὰ ἀποκρυβῇ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου, καὶ ἐν στενωτέρῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ παραβάλλει αὐτὸν ὡς λυχνίαν κειμένην ἐπὶ τὸν μόδιον, ἥτις διὰ τοῦτο λάμπει καὶ φωτίζει πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ὡς τοιοῦτον ὄντα τὸν ἐπίσκοπον καὶ τὸν ποιμένα καθόλου, εὐρισκόμενον δηλ. ὑψηλὰ καὶ χειραγωγοῦντα τοὺς ἄλ-

λους, φυσικὸν εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων νὰ στρέφονται πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς λυχνίαν φωτιστικὴν καὶ ὡς εἰκόνα ἡθικῆς ἀνωτερότητος καὶ τελειότητος, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναζητοῦσιν πᾶσαν ἰαρετήν. Πράγματι πρὸς τοὺς ποιμένας ἀποβλέπουσι πάντες ὡς πρὸς πατέρας ἅμα καὶ διδασκάλους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἀγαμιέμεναι ὄχι μόνον τὸν φωτισμὸν, τὴν καθοδήγησιν εἰς τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ πατρικὴν παρηγορίαν αὐτῶν. Ἀποβλέπουσι πρὸς αὐτοὺς ὡς πρὸς μεσίτας καὶ μυσταγωγούς θεῶν ἰδιοτήτων καὶ ὑπερφυσικῶν χαρίτων καὶ διὰ τοῦτο οὗτοι πρέπει νὰ φέρωσιν ἐν ἑαυτοῖς τὴν θεῖαν εἰκόνα ἀγνῆν καὶ ἀκηλίδωτον καὶ ἀπληλαγμένην ρύπου. Εἰς αὐτοὺς ἀποβλέπουσι καὶ ἐξ αὐτῶν τὰς πράξεις πολλάκις προσαρμόζονται. Εὐλόγως ἄρα ἀξιοῦσιν, ὅπως αἱ πράξεις καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν συμφωνῶσι πλήρως πρὸς τὴν ἀγιότητα καὶ

Εἰς μίαν στροφὴν τῶν ὁδῶν διακρίνεται τμήμα κλήρου καὶ λαοῦ προπορευομένων τῶν Τελεταρχῶν, τοῦ πρωτοσυγκέλου κ. Θεοφίλου Τσίρμπα ἔχοντος ἐκατέρωθεν τοὺς Ἀρχιμανδρίτας Παντελεήμονα Τσαλούπη καὶ Παΐσιον Εὐθυμιάδην.

ιερότητα τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν καὶ τοῦ προορισμοῦ. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ Ἱ. Χρυσόστομος λέγει «οὐχ ὥς σάρκα περιεπεμένη οὐδ' ἀνθρώπων λαχόντι φύσιν, ἀλλ' ὥς ἀγγέλω καὶ τῆς λοιπῆς ἀσθενείας ἀπηλλαγμένῳ δικάζειν ἅπαντες θέλουσι τῷ ἱερεῖ» (Περὶ ἱερ. 3, 14). Ἐάν λοιπὸν οἱ ἀμειπτον καὶ ἀκηλίδωτον βίον ἔχοντες ποιμένες κρίνονται τόσον αὐστηρῶς, πόσω μᾶλλον αὐστηρότερον θὰ κρίνονται οἱ δι' ἐπιληψίμων πράξεων ἀμαυρώσαντες τὸν βίον αὐτῶν ; Εἶναι γνωστὸν αἱ ἐπιληψίμοι πράξεις καὶ τὰ σφάλματα ὧν τῶν ἀνθρώπων διατυμπανίζονται καὶ διακωδωνίζονται ταχέως, διότι οἱ ἄνθρωποι ἀρέσκονται εἰς τὴν δυσφήμησιν τῶν ἄλλων, ἵνα δικαιολογήσιν τὰ ἴδικά των σφάλματα εὐκολώτερον. Κατ' ἐξοχὴν δὲ τοῦτο πράττουσιν εἰς τὰς πράξεις τοῦ ποιμένος καὶ μάλιστα οἱ χριστιανοὶ οἱ ἔχοντες τὸν βίον ἁμαρτωλόν. Ἐάν μὲν ὁ ἱερεὺς βαδίζει καλῶς διαρκῶς τὸν διαβάλλοντα καὶ τὸν δυσφημοῦσιν, ἐάν δὲ τυχόν ὑποπέσῃ εἰς μικρὸν παράπτωμα, τότε οὐδόλως ὠφελοῦσιν αὐτὸν τὰ λοιπὰ κατορθώματα καὶ αἱ λοιπαὶ πράξεις, ἀλλὰ διαρκῶς τὰ στόματα πάντων κατηγοροῦσιν αὐτόν. Τοῦτο θεδαίως εἶναι διττῶς ἐπιζήμιον διὰ τὸν ποιμένα· ἀφ' ἑνὸς μὲν πικραίνει αὐτόν καὶ στενοχωρεῖ καὶ ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ πᾶσαν διάνοιαν διὰ τὸ ποιμαντορικόν του ἔργον, ἀφ' ἑτέρου δὲ καταειβάλλει αὐτόν ἀπὸ τοῦ ὕψους του, ἀφαιρεῖ τὸ θάρρος καὶ τὴν ὀρμὴν καὶ περιστέλλει τὸ καθήκον. Ἀλλὰ καὶ τὸ κῶ-

ρος του καταρρακοῦται καὶ δημιουργεῖται εἰς αὐτόν μία τοιαύτη ψυχολογικὴ κατάστασις, ὥστε καὶ τοὺς λέγοντας πρὸς αὐτόν νὰ φοβῆται καὶ τοὺς ἐπαινοῦντας αὐτόν νὰ ὑποπεύηται. Ταῦτα λοιπὸν πάντα, ἐάν τὰ σφάλματα τοῦ ἱερέως ἀνήκωσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν φανερῶν, δηλαδὴ ἐκείνων τὰ ὁποῖα καθίστανται γνωστὰ εἰς τὸ κοινόν. Ἐάν ὅμως τὰ ἁμαρτήματα αὐτοῦ εἶναι εἰς αὐτόν μόνον γνωστὰ καὶ πάλιν ἐμποδίζουσιν αὐτόν τῆς ποιμαντορίας, ἅτε παρεμβαλλόμενα ὥς ἐν ἀνυπέρβλητον πρόσκαμμα εἰς τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ.

Διότι, ἐν διαλανθάνῃ τῶν ἀνθρώπων τὴν προσοχὴν οὗτος, δὲν διαφεύγει ὅμως τοῦ καρδιογνώστου τὴν ὄψιν καὶ τὸ βλέμμα, τοῦ ὁποῖου ὁ ὀφθαλμὸς παρακολουθεῖ αὐτόν παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ τὰ «πανθ' ὄρα». Ὁ Πνευματικὸς Πατήρ, ὁ ὁποῖος χωλαίνει εἰς τὸν βίον του τὸν ἠθικόν, αἰσθάνεται, ὅτι εἰς φραγμὸς χωρίζει αὐτόν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου, «καὶ τῶν μὲν ἀνθρώπων ἐν ἀγνοίᾳ εἰσατελούντων σιγῶσι, ἀλλ' οἱ πιστοὶ τῆς Ἐκκλησίας νόμοι καὶ ἱεροὶ κανόνες ὁξυφώνως αἰέποτε εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ ἀπηχοῦσι τὸν κίνδυνον καὶ θυέλλας καὶ καταγίδια σφοδρὰς ἐν τῇ εἰσ-

Ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις κατοπτρίζονται εἰς τὰ πρόσωπα τῶν νεανίδων

τοῦ συνειδήσει ἐγείρουσι». Τότε οὔτε οἱ πόνοι καὶ οἱ ἀγῶνες ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας οὔτε αἱ πολυειδεῖς μέριμναι καὶ φροντίδες ἰσχύουσι τὸ παράπαν νὰ κατευθύνωσι τῆς κλυδωνιζομένης συνειδήσεως αὐτοῦ τὸν τάραχον. Ὁ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ σάλος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὀγκοῦται καὶ καθίσταται ἀνάλογος πρὸς τὸν ἔνθεον αὐτοῦ ζήλον. Κατὰ μέγιστα λοιπὸν λόγον, ἐὰν τὰ ἁμαρτήματα τοῦ ποιμένου γίνονται γνωστὰ καὶ φανερά, συμβαίνουν πάντα τὰ ἀνωτέρω. Ἐὰν δὲ τὰ ἁμαρτήματα ταῦτα τοῦ ποιμένου δὲν εἶναι ἀπλῶς μικρά καὶ ἀσήμαντα, ἀλλὰ μεγάλα καὶ σοβαρά, τότε τίθεται ὀριστικὸν τέρμα εἰς τὴν σταδιοδρομίαν του.

«Νηφάλοιο». Νηφάλιον λέγοντες ἐννοοῦμεν τὸν ἀγρυπνῶν φύλακα καὶ φρουρὸν τῆς ποιμένης, τὸν ὁξέως βλέποντα, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πρόβατα, τὰ εὐρισκόμενα ὑπὸ φύλακας διατελοῦντα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν αὐτοῦ. Ὀφείλει λοιπὸν ὁ ποιμὴν νὰ ἀσκήσῃ ἐποπτείαν καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν αὐτοῦ εὐρισκόμενων ποιμένων, διότι αἱ αἰσχυραὶ πράξεις ἐκείνων εἰς αὐτὸν ἀντανακλῶσι καὶ δι' αὐτὰς ἀνάγκη αὐτὸς εἶναι ὑπεύθυνος ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τὰς ὁποίας ὀφείλει ἐκ τῶν προτέρων μὲν νὰ προλαμβάνῃ, ἐκ τῶν ὑστέρων δὲ νὰ καταστέλῃ, διὰ ποιῶν καὶ αὐστηρῶν ἀκρίβειαν.

«Σώφρονα». Ἡ σωφροσύνη πρέπει νὰ θεω-

ρῆται αἰετοῦ ὡς μία ἀρετὴ χριστιανικὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς, ἡ ἡθικὴ δύναμις, ἀντιστασμένη εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις νὰ ἀποκρούῃ αὐτάς· συγχρόνως ὁμως νὰ ἐξαφανίσῃ ἐσωτερικῶς καὶ τὰ τυχόν ὑπάρχοντα ἔχνη τῶν αἰσχυρῶν διανοημάτων καὶ νὰ κατορθώῃ, ὥστε νὰ διατηρῇ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἀγνά καὶ ἀκηλίδωτα. Πράγματι ἐκ τῆς πείρας ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ σωφροσύνη θεωρουμένη ὡς ἀρετὴ τοῦ ἀνδρὸς φαίνεται ἡ ἐξοχωτέρα καὶ λαμπρότερα πασῶν τῶν ἀρετῶν καὶ ὅτ' ἡ ἡγεμονίς αὐτῶν, διότι ἐν αὐτῇ διαρκῶς θάλλει τὸ ἄθος τῆς κοσμιότητος καὶ περιφρουρεῖ πάσας τὰς πνευματικὰς, ἡθικὰς καὶ σωματικὰς τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεις, καθιστῶσα αὐτὰς εὐσταθεῖς καὶ ἐδραεῖς καὶ ἐπιδαφιλεύουσα εἰς τὸν σώφρονα βίον μακρόβιον καὶ γῆρας τίμον καὶ αἰδέσιμον. Ἐὰν λοιπὸν ταῦτα προσιδιάξουσι πρὸς τὸν ἄνδρα, κατὰ μέγιστα λόγον προσιδιάξουσι καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα τῆς ὁποίας ἡ θέσις καὶ ἡ ὅλη συναναστροφή της ἐν τῇ κοινῇ εἶναι λεπτοτέρα καὶ μᾶλλον παρεξηγήσιμος. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ προέχῃ πολὺ αὐτὴ εἰς τὰ θήματα τῆς. Κατέστησε κτῆμα ἀναφαίρετον τὴν σωφροσύνην, δὲν πρέπει κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὴν ἀπολέσῃ, ἀλλὰ νὰ τὴν διατηρήσῃ ἕως αἰὲ καὶ ἀμετάβλητον. Πάντα εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν φθίρονται, ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ἡ σωφροσύνη ὁμως μένει μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς καὶ ἀναθάλλει οὕσα ἡ ὠραιότερα πασῶν τῶν ἀ-

Ἡ λαοθάλασσα κατέλαβε ὅλην τὴν παραθαλασσίαν ἀκτὴν

ρετῶν. Αὕτη διαρκῶς χλιώζει καὶ ἐμφανίζει τὸ ἔαρ. Ἀποτελεῖ τὴν καθέδραν τῆς τιμῆς καὶ τὸν στέφανον πασῶν τῶν ἀρετῶν διὰ τε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα. Τοῦτων οὕτως ἐχόντων ὁ δι' οὐρανὸν λόγον ἀπολέσας τὴν ἀγνότητα καὶ σωφροσύνην τῆς ψυχῆς του δὲν ἔχει δύναμιν οὐδὲ τὴν τόλμην νὰ εἴπῃ τὸ τοῦ Ἡσαίου. «Ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε, ἀπόστειλόν με».

«Κόσμιον, φιλότιμον, διδακτικόν, μὴ πάροινον, μὴ πλῆκτον, μὴ αἰσχροκερδὲς». Ὅτι ὁ ποιμὴν πρέπει νὰ εἶναι κόσμιος καὶ φιλόξενος καὶ διδακτικός, εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ φανερά· «τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος ἢ κρίσις ἔσται ἀνίλεω». Ὁ ποιμὴν λοιπὸν πρέπει νὰ ἔχῃ ἀείποτε τὴν θύραν τῆς οἰκίας του ἀνοικτὴν εἰς πάντα διερχόμενον. Δὲν λέγει κανεὶς ὅτι πρέπει νὰ ὑποβάλλεται εἰς θυσίας υπερμέτρους, ἀλλ' ὀφείλει νὰ παρέχῃ, τι δύναται εἰς τὸν ξένον (στέγην, θέρμανσιν, τροφήν) διότι δι' αὐτοῦ δεικνύει ὅτι γνωρίζει καλῶς τὸ καθήκον του καὶ εἶναι ἄνθρωπος κοινωνικός. Εἰς οὐδὲν ἄλλο πρόσωπον ἐν τῇ ἐνορίᾳ ἔχει ὁ ξένος τὸ θάρρος νὰ καταλύσῃ ὡς εἰς τὸν ἱερέα. Ἐὰν κλείσῃ ἐρημητικῶς τὴν θύραν αὐτοῦ εἰς πάντα ἐπιδεόμενον, θὰ φανῇ καθυστερημένος καὶ ὄχι εἰς τὸ ὕψος του. Ὁ ἱερεὺς Χρυσόστομος ἀναπτύσσει τὰ περὶ φιλοξενίας καὶ ἐπανερχόμενος συχνὰ ἐπὶ τοῦ θέ-

ματος, ἵνα καταστήσῃ τοῦτο ὑποχρέωσιν εἰς τοὺς χριστιανούς, ἀναφερόμενος εἰς τὸ ρητὸν τοῦ Κυρίου «ὁ ὁμῶς δεχόμενος ἡμὲν δέχεται, ὁ δὲ ἡμὲν δεχόμενος δέχεται τὸν ἁποστείλαντά με» ἡξίου ἀπὸ τοὺς χριστιανούς ἐκτὸς τῆς γενικῆς ξενίας, νὰ παρέχουν καὶ ἰδιωτικὴν τοιαύτην. Ἐκαστος τῶν Χριστιανῶν εἶχε ὑποχρέωσιν νὰ διατηρῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἐν δωμάτιον διὰ τοὺς ξένους, εἴτε εἰς τὸ ἀνώγειον εἴτε εἰς τὸ κατώγειον ἀκόμη, διότι ὁ ξενιζόμενος εἶναι πάντοτε αὐτὸς ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος δέχεται νὰ μένῃ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐκεῖ θ-που μένουν τὰ ζῶα. Ἐὰν τοῦτο ὁ Ἱ. Χρυσόστομος ἡξίου παρὰ παντὸς χριστιανοῦ, πόσῳ μᾶλλον πρέπει ὁ ἱερεὺς νὰ εἶναι φιλόξενος. Ἄλλως τε ἐκ τῶν ἱερῶν εὐαγγελίων γνωρίζομεν, ὅτι οἱ ξένοι, οἱ ἀσθενεῖς, οἱ πτωχοί, οἱ πένητες, οἱ ἀπόκληροι ἐν γένει τῆς κοινωνίας εἶναι καὶ λέγονται ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, ὑπὲρ τῶν ὁποίων τόσον ζωηρῶς ἐνδιαφέρεται ὁ Κύριος. Τὸ δὲ ἄρθρον τοῦ ποινικοῦ κώδικος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ κριθῶσιν οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν, θὰ εἶναι αὐτὸ τῆς φιλοξενίας ἢ φιλανθρωπίας, διότι θὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου λέγουσαν· «Ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε». Ἀφ' ἐτέρου ὁ ποιμὴν πρέπει νὰ εἶναι διδακτικὸς ὄχι μόνον ἐν τῷ ναῷ, ἀλλ' εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ εὐκαιρίαν.

Τὰ Κατηχητόπουλα μὲ τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ λάβαρα τῶν Ἐκκλησιῶν των

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Πρωθιερέως Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων «Τριῶν Ἱεραρχῶν»
Παλαισημερολογιτῶν Δράμας Μιχαὴλ Ν. Σαββοπούλου.

«Περὶ ἐπιλύσεως τοῦ ἐορτολογικοῦ ζητήματος»

Ἐν Δράμῃ τῇ 4 Δεκεμβρίου 1967

Πρὸς τὴν Ἀγίαν Ἱερὰν Σύνοδον
τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Εἰς Ἀθήνας

Ἁγιοὶ Ἀρχιερεῖς

ὑπὸ τὴν ἐγνωσμένην εὐθυκρισίαν Ὑμῶν υποβάλλω τὸ παρὸν ὑπόμνημα μὲ τὴν ἀποφιν, πὺς ἡ Ὁρθόδοξος Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐσχάτως ἔρχεται εἰς σχέσεις καὶ διαλόγους μετ' ἐκπροσώπων Αἰρετικῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἑνωσιν, εἰς καιρὸν ὅπου ἐν Ἑλλάδι καὶ οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες ἐορτολογικῶς εἶναι διηρημένοι. Γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ ἀντιεκκλησιαστικὴ ἐορτολογικὴ μεταρρυθμίσις τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐορτολογικὴ αὐτομολήσις αὐτῆς πρὸς τὸ Παπικὸν ἐορτολόγιον κατὰ τὴν 10 Μαρτίου 1924 ἔβλαψε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ σκανδαλίζει εἰσέτι τὰ πλέον πιστὰ τέκνα τῆς, διὰ τὰ ὅποια ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέθανε. Εἶναι γνωστὰ τὰ ἐπὶ ὁλόκληρα 43 ἔτη δεινὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς ἄφρονος ταύτης ἐορτολογικῆς μεταρρυθμίσεως ἥτις ἀνέτρεψε τὴν αὐτόχρονον τέλεσιν τῶν Ἀγίων Ἑορτῶν. Ἐπίσης εἶναι γνωστὸν τὸ τελούμενον τραγέλαφον τοῦ ΤΥΠΙΚΟῦ τῶν ἁγίων ἐορτῶν ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἐν τῇ πράξει δύο ἐορτολογίων. Τὸ νέον Παπικὸν ἐορτολόγιον ἀντιβαίνει καὶ πρὸς τὸ Σύστημα τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ σχετικὸν περὶ Ὁρησκείας ἄθρονον, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ Ἑλλ. Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ ἀκολουθῇ, ἐπὶ ἀκολουθοῦν αἱ ΠΑΣΑΙ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξοι τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαι. Προσέτι ἀντιβαίνει νομικῶς εἰς τὴν καταπάτησιν τοῦ Βασιλ. Δ) τοῦ «Περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ Πολιτικοῦ ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι τῆς 18) 25) 1) 1923», κατὰ τὸ ὅποιον ἡ μὲν Πολιτεία θὰ βαδίζῃ ἡμερολογιακῶς κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐορτολογικῶς κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν τοιοῦτον. Χρονίσαντος τοῦ ζητήματος κατέστη δισεπίλυτον καὶ ἀκανθώδες. Μόνον μία Ἀγία θέλησις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἀγ. Πρατῶν, Κανόνων καὶ Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας δύναται νὰ εὕρῃ τὴν ἐπίλυσιν, ἡ ὅποια Ἰδεωδεστέρα θέλει εἶναι ἡ ἐπαναφορά τοῦ ἐορτολογίου εἰς τὰς ἡμερομηνίας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Μέγα ἐμπόδιον διὰ τὴν λύσιν ταύτην ἦτο ὁ ἀνέκαθεν ἐγνώσιμος τῆς Παλαιᾶς Ἱεραρχίας ἐκτός ὀλίγων ἐξαίρεσεων.

Ὅπως ἡ Ἑθνικὴ Κυβέρνησις τῆς Ἀναστάσεως τῆς 21 Ἀπριλίου 1967 κατὰ τρόπον Ἑθνικὸν ἐπιλύει ὅλα τὰ ζητήματα καὶ σήμερον ὁ Ἑλλ. Λαὸς πολιτικῶς εἶναι ἡνωμένος, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ Ἀριστινὴν Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τῆς Ἀγίας θελήσεώς Της δύναται νὰ ἐνώσῃ λατρευτικῶς τὸν Ὁρθόδοξον λαὸν ὡς ἐξῆς : Σήμε-

ρον ἡ Ἑλλ. Ἐκκλησία ἔχει ἐν χρῆσει δύο ἐορτολογικὰ συστήματα. Τὸ κινητὸν ἐορτολόγιον τὸ τηρεῖ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ παλ. ἡμερολογίου μὲ ἔκφρασιν τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, τοῦτέστιν τὸ Ὁρθόδοξον Ἀγ. Πάσχα ἀντὶ εἰς τὸ ἡμερολόγιον νὰ τὸ ἐκφράσῃ εἰς τὰς 17 Ἀπριλίου τοῦ Ἰουλιανοῦ, τὸ ἐκφράζῃ εἰς τὰς 30 Ἀπριλ. τοῦ Γρηγοριανοῦ, καὶ τελεῖται ὅψ' ὧλων τῶν Ὁρθόδοξων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν πρὸς δόξαν τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως. Διὰ νὰ γίνῃ ἡ λατρευτικὴ ἑνωσις ἐκ τῆς ὁποίας θὰ προέλθῃ ἁμόνοια, εἰρήνη, πρόδος, ἀγάπη καὶ σωτηρία ψυχῶν, οἱ σημερινοὶ ἡγῆτορες τῆς ἐκκλησίας, καὶ τὸ ἀκίνητον Π. ἐορτολόγιον νὰ τὸ ἐφαρμόσουν εἰς τὰς ἡμερομηνίας τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ὅπως ἔχουν καὶ τοῦ κινητοῦ τοιοῦτον. Π.χ. Γέννησις Χριστοῦ 7 Ἰαν. Περιτομή 14 Ἰαν. Ἀγία Θεοφάνεια 19 Ἰαν. καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς μὲ τὴν διαφορὰν 13, ἐντὸς τῶν Ἱερῶν Ναῶν διὰ νὰ μὴ σκανδαλίζεσθαι τὸ Ποίμνιον οἱ Ἱεραρχαὶ θὰ ἐκφωνοῦν τὸ Συναξάριον κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Ἡ τεχνικὴ αὐτὴ δυσχερεῖα χάριν τῆς ΕΝΟΤΗΤΟΣ δύναται νὰ διευθετηθῇ καθὼς καὶ ἡ ἐτέρα Πρωτοχρονία τοῦ Πολιτικοῦ ἡμερολογίου, ἡ ὅποια Ὁρησκευτικῶς οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Μεγ. Βασιλίου, δεδομένου ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρώτην τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ἔχει τὴν 1ην Σ) θρίου. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ, ὅτι ὁ Μέγας Κων) νος ἔθεσε ζήτημα ἐορτολογίου εἰς τοὺς Ἀγίους Θεοφώρους Πατέρας τῆς Ἀ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἱ ὅποιοι τὰς ἁγίας ἐορτάς Κινητοῦ καὶ ἀκινήτου ἐορτολογίου, τὰς ἐφήρμοσαν ἐπάνω εἰς τὰς ἡμερομηνίας τοῦ τότε Παγκρασιῶν Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Τὰ ὀρθόδοξα Σλαυικὰ Ἑθνη τὰ ὅποια δὲν σεμνύνονται ὅτι οἱ λαοὶ τῶν εἰναι ἀπόγονοι σοφῶν καὶ φιλοσόφων Μαρτύρων καὶ Ἀγίων Πατέρων, ἐν τοῖς κατὰ σοφὸν τρόπον ἐκαστοποίησαν τὸ ἐορτολόγιον, ἐφαρμόσαντα τὰς ἁγίας ἐορτάς τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἰς τὰς ἀντιστοίχους τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἐορτάζοντες ταύτας Ὁρθόδοξως μιμούμενοι τὴν Μήτηρ Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων. Καὶ εἶναι πράγματι παράδοξον αἱ θυγατέρες αὐταὶ Ἐκκλησίαι νὰ ἴστανται ὀρθὰ ἡμερολογιακῶς καὶ ἡ Μήτηρ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία νὰ συνεορτάζῃ μὲ τὸν Παπισμὸν.

Ἐθε ὁ Κύριος ἡ Ἀγία Τριάς νὰ λαλήσῃ ἀγαθὰ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν καὶ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν λατρευτικὴν ἑνωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅποτε ἡνωμένη καὶ ἀδιάσπαστος πλέον, πρώτην νὰ ἐπαναευαγγελίσῃ τὸν Ἑλλ. Λαὸν εἰς τὴν ΠΙΣΤΙΝ καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἀπορρέοντα Ὁρησκευτικὰ του καθήκοντα, δεύτερον νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν παντοίων αἱρέσεων καὶ τρίτον νὰ μιμηθῇ τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους καὶ Θεοφώρους Πατέρας εἰς τὸ μέγα θέμα τοῦ ἐξωτερικοῦ Ἱεροποστολικοῦ ἔργου, μὲ γενικὸν εἰς ὅλα σύνθημα «ΘΗΣΩ Εἰς τοὺς ἈΓΙΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ».

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ

† Πρωθιερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος

Γαλήνῃ 90 Δράμα

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 17 Ἰανουαρίου ἡμέραν Τρίτην, ἑορτὴν τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας ὁ ἐμὸνυμος Ἱερός Ναός εἰς Κουκουβάουνες Ἀττικῆς.

Τὴν 2 Φεβρουαρίου ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ πανηγυρίζουν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας οἱ ἐμὸνυμοι Ἱεροὶ Ναοὶ Πειραιῶς καὶ Μαρκιπούλου.

Εὐχαριστίαι

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος μὴ δυνάμενος νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἕνα ἕκαστον εὐχαριστεῖ θερμῶς ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης ἀπαντᾶς τοὺς τιμῆσαντας τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ διὰ τῆς παρουσίας των ἢ δι' εὐχετηρίων τηλεγραφημάτων καὶ ἐπιστολῶν Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Ἱεροδιακόνους καὶ Ἱεράς Μονᾶς καὶ Παραρτήματα, εὐχόμενος αὐτοῖς τὰ βέλτεστα φυγῇ τε καὶ σῴματι.

Ἀσύγγνωστα ἀτοπήματα

Ἐπληρώθημεν θαυμάτης ψυχικῆς οὐδύνης καὶ ἀποκαρδιώσεως πληροφορηθέντες περὶ τῆς ἐν Ἀμερικῇ τελείσεως Ὁρθοδόξου νεκρωσίου Ἀκολουθίας ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπ. Β. Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου, ἐν τῷ καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Πατρικίου, ἔνθα εἶχε ἐναποτεθῇ ἡ σορὸς τοῦ ἐκλιπόντος Καρδινάλιου Σπέλμαν (τὴν 2αν Δεκεμβρίου).

Ἀποροῦμεν καὶ ἐξιστάμεθα διὰ τὴν ὡς ἄνω ἱεροπροξίαν τοῦ κ. Ἰακώβου, ὅστις προσέβη εἰς τὴν δῆλωσιν, ὅτι «ἡ τέλεισις κατέστη δυνατὴ χάρις εἰς τὸν πάπαν Παύλον καὶ τὸν Πατριάρχην Ἀθηνᾶγοραν, οἵτινες συνεισέφεραν τὸ 1965, ὅπως λειτουργίαι Καθολικῶν καὶ Ὁρθοδόξων τελούνται ἀδιακρίτως εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ Ρωμαιοκαθολικοὺς ναοὺς».

Τί αἰπομεν; ἢ τί λαλῶμεν;

Ἐν μόνον λέγομεν, ὅτι ἡ ἁγία καὶ θεοφροσύνης Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐβάλλεται κατ' αὐτὰς ἐκ τῶν ἑσῶθεν καὶ ἰδιαιτάτα ὑπὸ Ἠγετικῶν Αὐτῆς φρεσιογνωμιῶν.

Λυπούμεθα ὀλοφύχως καὶ μυχίως διὰ τὸ ἀξιοθρήνητον τοῦτο κατάντημα τῶν ταγῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, οἵτινες ἀπὸ ποιμένων μεταβλήθησαν εἰς λύκους καὶ ἀπὸ φρουρῶν καὶ προστατῶν Αὐτῆς εἰς διώκτας ἀμειλίγους. Ἀς κλαύσωμεν καὶ ἀς ἱκετεύσωμεν θερμῶς τὸν Κύριον, ὅπως φωτίσῃ τὰς διανοίας αὐτῶν, ἵνα μὴ διὰ τοῦ βίου καὶ τῶν λόγων αὐτῶν ζημιώσι ἀνεπανορθῶτως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν, οἵτινες στερρῶς ἔχονται τῶν δογμάτων τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ σεπτῶν Αὐτῆς παραδόσεων.

Ὁ «πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς» εἶναι ἀποφασισμένος

νὰ ἀγωνισθῇ μέχρις ἐσχάτης πνοῆς διὰ τὴν Ἀλήθειαν ἔχων ὑπ' ὄφει τοῦ περιλάλητον ἐκεῖνο: Ἀ γ ῶ ν ι σ α ι ὁ π ἔ ρ τ ῆ ς ἁ λ ῆ θ ε ῖ α ς κ α ι Κ ὁ ρ ι ο ς π ο λ ε μ ῆ σ ε ι ὁ π ἔ ρ σ ο ὗ.

ΑΣΕΒΕΙΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Αἱ τελευταῖαι δηλώσεις τοῦ Ἀρχιεπ. Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου εἰς τοὺς «Τάξις» τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης θύλασαν καιρίως τὰς ψυχὰς πάντων τῶν πονούντων τὴν Ὁρθοδοξίαν, διότι ἀποδεικνύουν αὐτὸν κηρύσσοντα ἐναντίον αὐτῶν τούτων τῶν θέσεων τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τιθέντα δυναμίτιδα εἰς τὰ θεμέλια τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μεταξὺ ἄλλων φληναφημάτων ὁ Σεβ. Ἀμερικῆς γράφει: «Ἐ χ ο μ ε ν ἁ ν ἄ γ κ η ν ἔ ν ὅ ς ν ἔ σ ο υ Χ ρ ι σ τ ι α ν ι σ μ ο ὦ, θ α σ ι ζ ο μ ἔ ν ο υ ἐ π ἰ ν ἔ ω ν ἁ ν τ ι λ ῆ ψ ε ω ν κ α ι ἔ ρ ω ν».

Ἡ ἀποφῆς αὕτη τοῦ Σεβ. περὶ ἀλλαγῆς τῶν δόγων τοῦ Χριστιανισμοῦ καταθορυβεῖ πᾶσαν ψυχὴν Ὁρθόδοξον, διότι ἀποδεικνύεται ὅλος ἀνιστόρητος, ἀντεπιστημονικῇ, ἀθεολόγητος, ἀσεβὴς καὶ ἀντεθνικῇ, ὡς ἐχαρκτήρισεν αὐτὴν εἰς ἐπιστολῇ τῆς πρὸς τὸν Οἶκ. Πατρ. Ἀθηνᾶγοραν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐξ ἀφορισμῆς τῶν δηλώσεων. Ἀποροῦμεν καὶ ἐξιστάμεθα καὶ ἀναμένομεν νὰ προβῇ εἰς ἄμεσον διάφευσιν τῶν δηλώσεων τοῦ ὁ Σεβ., διότι ἄλλως ὁ κλονισμὸς τῶν συνειδητῶν τῶν πιστῶν, θὰ εἶναι μέγας. ἐπ' ὅσον δὲν εἶναι δηλώσεις τοῦ πρώτου τυχόντος ἀλλὰ Ἑλλήνος καὶ ἀρχηγὸς Ἐκκλησίας. Λυπούμεθα ὀλοκαρδίως καὶ ἀναμένομεν ὅσον οὕτω διόρθωσιν τοῦ κακοῦ, ὅπερ προσέβησε φοβερόν σκανδαλισμὸν εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ ἰδιαίτερας τὴν νεολαίαν, τὴν χρυσὴν ἐλπίδα τοῦ ἡμετέρου εὐσεβοῦς ἔθνους.

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 6) 19 Δεκεμβρίου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Δ η μ ῆ τ ρ ι ο ς Κ α ρ α γ λ ἄ ν η ς, συνταξιούχος Ἀστυνομικὸς καὶ Ἱεροφάτης ἐπὶ σειράν ἐτῶν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Παύλου Κοκκινᾶς.

Ἐφρονέθη ὁ ἀείμνηστος ὑπὸ στρατιωτικοῦ αὐτοκτονήτου. ἐνὸς μετέβαινον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» συλλυπεῖται τοὺς οἰκειούς τοῦ μεταστάντος, εὐχαμένη ἵνα ἡ ψυχὴ αὐτοῦ συγκαταριθμηθῇ μεταξὺ τῶν ἐν χώρᾳ ζώντων πιστῶν.

Μνημόσυον

Τὴν 22 Ἰανουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν τελεῖται Ἀρχιερατικὸν μνημόσυον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου Ἰωάννου Μπαξεβανᾶκη εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Δημητρίου Ἀμφιάλης.